ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἱσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλὲς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε κ' ἐγὼ κατέβηκα ἀπὸ τὸ δέντρο μου καὶ μὲ ταχύτητα οὐρανοκοντάγκον ἀκολούθησα τὸ δρόμο ποὺ σᾶς εἶδα νὰ ποιρνετε ὅταν ἐφύγατε. Ἡ τύχη δέ, καθὼς λέει τὸ γνωστὸν ρητόν, εὐνοεῖ τοὺς τολμηρούς. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ ἤμουν τυχερὸς κι' ἀπήντησα στὸ δρόμο ἕνα ἀπὸ τὰ μουλάρια μας, ποὺ ἀπὸ τὸ φόβο του εἶχε φύγει, τὸ ὁποῖο μ' ἔφερε κοντά σας σὲ μιὰ στιγμὴ κατάλληλη καὶ ἀκριβῆ, πρᾶγμα ποὺ δὲ συμβαίνει στοὺς συζύγους. Ἔτσι ἐκέρδισα ἕνα μουλάρι, ἀλλὰ ἔχασα ἕναν μαῦρο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιὰ οἰμωγή, σὰν θρῆνος, διέκοψε τὶς εὐφυολογίες τοῦ Φαβιέ, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἀκατανόητες γιὰ τὸν Τερράλ κι' ἀξιοθαύμαστες γιὰ τὴν Ἐλισσάβετ.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὁποτελειῶστε με ! οὔρλιαζε ὁ Ἀκακίας ἀπὸ τοὺς πόνους του.

— Ἂς τοῦ κάνουμε αὐτὴ τὴ χάρη, εἶπε ὁ Τερράλ συγκινημένος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Δὸν Γοντράν, τοῦ μένουν δυὸ τρεῖς ὧρες ζωῆς ἀκόμα. Ἂς τὸν ἀφήσουμε ν' ἀκούσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του τὰς τίγρεις ποὺ θὰ ἔρθουν σὲ λίγο ἀπὸ τὸ γλέντι τοῦ ὁποίου ἦτο ὁ Ἀμφιτρύων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐπίστευε νὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὰ ἔξοδα.

— Καταραμένος λοιπὸν νὰ εἶσαι, φώναξε μέσα στὴν ἀγωνία του ὁ μαῦρος. Τὸ πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ θὰ μ' ἐκδικήσῃ γιὰ τὴν τελευταία σου αὐτὴ σκληρότητα. Ἐσὺ ποτὲ δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ τὴν ἔρημο τούτη ! Τὰ κόκκαλά σου θὰσπρίσουν ἄταφα ἀπάνω στὴν ἄμμο !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ προφητεία γέννησε στὸ μυαλὸ τοῦ Τερράλ ἕνα δυσοίωνο προαίσθημα.

— Ἂς μὴ μᾶς κάνουν ἐντύπωσι τὰ λόγια ἑνὸς ἑτοιμοθάνατου ! εἶπε κυττάζοντας ἥσυχος τὴ διεύθυνση τοῦ ἀέρος. Ἂς τρέξουμε στὴν ἄτραπὸ ποὺ κάναμε τὴν κουταμάρα ν' ἀφήσουμε χθὲς τὸ βράδυ. Γιατί ἀλλοιῶς μπορεῖ νὰ τὴν πάθουμε χειρότερα.

Ὁ κ. Φαβιὲ τότε ἀνέβηκε στ' ἄλογο τοῦ Ἀκακία, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρεμόντουσαν κολοκύθες γεμάτες νερὸ κι' ὅλοι μαζὶ ἐπροχώρησαν στὴν πεδιάδα καλπάζοντες. Ἡ τέφρα εἶχε κατακαλύψει τὰ πάντα καὶ τοὺς ἦτο ἀδύνατο νὰ διακρίνουν σὲ ποιὸ σημεῖο εὑρίσκοντο, γι' αὐτὸ μάλιστα ὁ Τερράλ ἀνησυχοῦσε τρομερά.

Σὲ λίγο διαδέχτηκε τὴν τέφρα μιὰ ἀπέραντη ἔκταση ἀπὸ φλογισμένη ἄμμο. Οἱ ἡλιακὲς ἀχτῖνες, καθὼς ἀντανακλοῦσαν ἀπάνω στὴν ἄμμο, κατέκαιαν κ' ἐθάμπωναν τὰ μάτια τῶν ἀτυχῶν μας ὁδοιπόρων.

Ἀνέπνεαν λαῦρα καὶ ὄχι ἀέρα. Οἱ γλῶσσες των ἐφούσκωναν καὶ ἔνοιωθαν τοὺς λαιμούς των νὰ πνίγωνται ἀπὸ τὴ φλόγα καὶ τ' αὐτιά τους ἐβοῦιζαν.

Ἡ ἄμμος, καθὼς τὴν ἐσήκωνε ὁ ἄνεμος, τοὺς ἐσκέπαζε ὁλόκληρους.

Τέλος ἔπεσε ὁ ἄνεμος κι' οὔτε κραυγὴ πουλιοῦ ἀκουγόταν στὴν ἐρημιά. Ὁ δυστυχισμένος ὁ Τερράλ ἔστρεψε πίσω καὶ εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλισσάβετ ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὴν ὀδύνη καὶ τὰ μάτια της ἐξογκωμένα καὶ κόκκινα. Οἱ ὧρες περνοῦσαν χωρὶς κανὲν ἀπονιο, οὔτε ἡ Ἐλισσάβετ, οὔτε ὁ Τερράλ ποὺ οἱ κρόταφοί του κτυποῦσαν δυνατα, τολμοῦσαν νὰ γογγύξουν, ἀπὸ φόβο μήν ἀπελπίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἀλλὰ ἔξαφνα τὸ πρόσωπο τοῦ Τερράλ ἔλαμψε ἀπὸ χαρά. Εἶδε νὰ ὑψώνεται μιὰ συστὰς ἀπὸ δέντρα, δίπλα σ' ἕνα ξεροπήγαδο. Ἐσταμάτησε τὸ ἄλογό του καὶ εἶπε πρὸς τὸν δὸν Γοντράν :

— Εἴχαμε χάσει τὸν καλὸ δρόμο καὶ χαθήκαμε μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο. Τώρα ἀναγνωρίζω αὐτὰ τὰ δέντρα, στὰ ὁποῖα ἀναπαυόμεθα συχνὰ μὲ τὸν πατέρα μου ὅταν πηγαίναμε γιὰ χρυσάφι.

— Εὐλογημένο νὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου ! ψιθύρισε ἡ Ἐλισσάβετ, γιατὶ ποτὲ δὲν τὸ περίμενα νὰ βγοῦμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ καμίνι.

— Πρὶν νὰ νυχτώσῃ θὰ ἔχουμε περάσῃ τὴν ἔρημο ! τῆς ἀπάντησε ὁ Τερράλ.

— Καὶ ὁ οὐρανὸς γιὰ νὰ συμπληρώσῃ αὐτὴ μας τὴν εὐτυχία, εἶπε ὁ δὸν Γοντράν κάνοντας μιὰ προσπάθεια νὰ γελάσῃ, θὰ εὐαρεστηθῇ σὲ λίγο νὰ μᾶς στείλῃ μιὰ μπόρρα νὰ μὰ μᾶς δροσίσῃ.

—Μπόρρα! φώναξε ὁ Τερράλ. κοιτάζοντας ἀνήσυχος τὸν οὐρανό.

Καὶ πραγματικῶς, μεγάλα μολυβένια σύννεφα κατέκλυσαν ὁλόκληρο τὸ στερέωμα. Σὲ λίγο δὲ πῆρε τρομερὸς ἄνεμος ποὺ σήκωσε ὦς τὰ οὐράνια ὁλόκληρους λόφους ἄμμου.

— Κάτω ! τοῦ φώναξε ὁ Τερράλ μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη τρομάρα.

Σίφων τεράστιος προχώρησε μὲ ὁρμὴ πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους μας, ποὺ ἡ σπειροειδής του γραμμὴ κατέληγε στὸν οὐρανό.

— Κάτω ! στὴ γῆ ! πέστε χάμω ! ξαναφώναξε ὁ Τερράλ, γιατὶ ἀλλοιῶς χαθήκαμε !

Ὁ ἴδιος δὲ ἐπέζεψε τὴν Ἐλισάβετ καὶ ἔδεσε τὰ ἄλογα στὰ δέντρα. Πράγματι ξαπλώθηκαν χάμω κι' οἱ τρεῖς, περιμένοντες τὴν καταιγίδα. Ἄξαφνα τὸ Δαιμονισμένο, μανιασμένο μὲ ἀπότομα κινήματα ἔκοψε τὰ δεσμά του κι' ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὴν ἔρημο.

— Τὸ ἄλογο φεύγει, Ἰάκωβε, φώναξε ὁ Γοντράν.

— Δυστυχία ! εἶπε ὁ Ἰάκωβος, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ μᾶς θὰ τρέξῃ νὰ τὸ πιάσῃ εἶναι χαμένος.

Ἡ θύελλα ξέσπασε μὲ ὅλη της τὴ λύσσα. Ἐπὶ δύο λεπτὰ ἡ εἰκὼν τῶν πέριξ ἦτο χαώδης καὶ φρικαλέα. Σὲ λίγο ὅμως ὅτε ἐκόπασε κάπως ὁ Τερράλ ἀνορθώθη καὶ μόλις κοίταξε γύρω του ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ὅλα τὰ δέντρα τῆς συστάδος εἶχαν ἀναρπαγῆ ἀπὸ τὴν λαίλαπα, οὔτε ἴχνος των δὲν εἶχε μείνει. Τὸ μουλάρι των ἦτο σκοτωμένο σὲ ἀπόσταση διακοσίων περίπου βημάτων· ὅταν δὲ κι' ὁ Γοντράν θέλησε νὰ κοιτάξῃ γύρω του δὲν εἶδε γιὰ κάμποση ὥρα τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ λάμψη κίτρινη τόσο δυνατή, ποὺ νόμισε ὅτι εἶχε τυφλωθῆ. Ἐνῷ δὲ ὁ Τερράλ ἐσυλλολίζετο τὰ νέα δεινὰ ποὺ τοὺς ἀνέμεναν, ἄξαφνα ἀκούει τὴν Ἐλισσάβετ, ποὺ εἶταν ἀκόμη κάτω στὴν ἄμμο, νὰ φωνάζῃ μὲ χαρά :

— Τέλος πάντων, ὕστερ ὀπὸ τόσα μαρτύρια φτάσαμε !

— Ἀλλοίμονο ! γελιέστε, κυρία, τῆς ἀπάντησε, μὲ θλίψη ὁ Τερράλ, μᾶς μένει ἀκόμα ὄσχημος καὶ πολύς δρόμος καὶ πρέπει νὰ διπλασιάσουμε τὸ θάρρος μας. Ἡ Ἐλισσάβετ τὸν ἄκουγε γελῶντας παράδοξα καὶ σὲ λίγο τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ σπασμωδικὴ φωνή :

—Τυφλέ ! Δὲν βλέπεις λοιπὸν ἐκεῖ κάτω! Πάνω ἐκεῖ στὰ ὄμορφα δέντρα τὸν ἐλαφρὸ καὶ γαλάζιο καπνὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ μιὰ καλύβα ; Ἔ, λοιπόν, ἐκεῖ ἀναπαύεται τὸ παιδί μου, Ἰάκωβε. Πᾶμε, θὰ τὸ βροῦμε ἀπάνω στὸν ὕπνο του. Ἔλα, Γοντράν, ἀλλὰ μὲ σιγαλὰ βήματα. Μὴ κάνης θόρυβο ! Δὲν πρέπει νὰ ξυπνήσῃ ἡ Ἀλίση, παρὰ μ' ἕνα φιλάκι ἐπάνω στὰ χείλη της. Δὲς τὰ μαγουλάκια της, τὸ λευκό της δέρμα. Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής ; Ὁλόκληρο τὸ ποδαράκι της μπορεῖ νὰ χωρέσῃ μέσα στὸ χέρι μου.

Ὕστερα ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς ἕνα μακρινὸ βουνὸ καὶ ἐσυνέχισε:

— Ἀλλά, δές, δές, Γοντράν τὴν πηγὴ αὐτὴ μὲ τὸ καθαρὸ νερό. Δὲ σοῦ φέρνει τὴν ἐπιθυμία νὰ πίνῃς, νὰ πίνῃς, χωρὶς νὰ σταματήσῃς ; Νὰ τὴ ρουφήξῃς ὅλη ; Ὤ ! τί δίψα ποὺ ἔχω ! Ὁ λάρυγκας μου κάηκε. Διψᾶς βέβαια καὶ σὺ σὰν κ' ἐμένα, Γοντράν ; Ἄκου ! πάω νὰ γεμίσω τὴν κολοκύθα καὶ νὰ στὴ φέρω !

Ὁ Τερράλ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ, ἔρριξε ἕνα ἀπελπιστικὸ βλέμμα πρὸς τὸν Γοντράν, ἐκεῖνος δὲ χαμογελῶντας μ' εὐσπλαχνία καὶ συμπάθεια εἶπε :

— Δυστυχισμένη γυναῖκα ! Φτωχὴ Ἐλισσάβετ ! Ἡ θλίψις τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὰ λογικά της. Νομίζει ὅτι βρίσκεται στὴ Γαλλία, κοντὰ στὴν Ἀλίση της, ἐνῷ ὁ Μεξικανικὸς ἥλιος ἐξακοντίζει τὶς θανατερὲς ἀχτῖνες του ἀπάνω στὰ κεφάλια μας, καταξεραίνει τὴ γλῶσσα μας καὶ ἐξογκώνει τὰ πόδια μας ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε πιὰ νὰ στηριχθοῦμε σ' αὐτά.

— Ἔ, λοιπόν, ξανάρχισε ἡ Ἐλισσάβετ, γιατὶ καὶ σὺ δὲ χαίρεσαι σὰν κ' ἐμένα ; Δὲν μὲ βοηθᾶς νὰ φτάσω στὸ φτωχὸ αὐτὸ καλυβάκι ὅπου κοιμᾶται ἡ Ἀλίση μας ; Ἔχεις μάτια καὶ δὲν τὴ βλέπεις ; Θέλεις λοιπόν, Γοντράν, νὰ μὲ ἀποχωρίσῃς ἀπὸ τὸ παιδί μου καὶ δεύτερη φορά ; Γιατὶ εἶσαι τόσο σοβαρό;, καλέ μου Τερράλ ; Γιατὶ δὲ χαίρεσαι καὶ σὺ στὴν εὐτυχία μου ; Ἀφοῦ μᾶς ἀγαπᾶς, θ' ἀγαπήσῃς βέβαια καὶ τὸ παιδί μου. Σὺ εἶσαι ὁ σωτῆρας μας ! Ὁ Γοντράν σοῦ χάρισε τὴν ἐλευθερία σου, ἀλλὰ θὰ μείνῃς πάντοτε ὡς φίλος μαζί μας.

Ἕνα δάκρυ ἔτρεξε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τερράλ.

— Ἀλλὰ γιατὶ κλαῖς ; τοῦ εἶπε μὲ ἀνυπομονησία ἡ Ἐλισσάβετ, τώρα ποὺ ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ γίνουμε ὅλοι εὐτυχεῖς ;

(Ἀκολουθεῖ)